ദേശം, ദേശീയത, പൗരത്വം

ദേശം, ദേശീയത, പൗരത്വം തുടങ്ങിയ സംജ്ഞകളെ മുമ്പുള്ളതിനേക്കാളൊക്കെ ഏറെ ഗൗരവത്തോടെ, ശ്രദ്ധയോടെ പ്രയോഗിക്കേ ഒരു കാലത്തിലാണ് നമ്മളിപ്പോൾ. ദേശമെന്നത് ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായി മാത്രമല്ല, സാംസ്കാരികമായും സാമൂഹികമായും രാഷ്ട്രീയമായും കൂടി നിർവചിക്കപ്പെടുന്ന ഒന്നാണല്ലോ! പൊതുവായ സംസ്കാരത്തേയും പാരമ്പര്യത്തേയും മറ്റും മുൻനിർത്തി വൈകാരികമായ ഒരു ഐക്യപ്പെടലായി ദേശീയതയെ കാണാമെങ്കിൽ പൊതുവായ ചരിത്രവും ഭാഷയും രാജ്യാതിർത്തിയുമൊക്കെ അതിനെ നിർണ്ണയിക്കുന്ന ഘടകങ്ങളാണ്. ഇന്ത്യയെ സംബന്ധിച്ച് അങ്ങിനെ പൊതു എന്ന് പറയാവുന്നത് എത്രത്തോളമു ്! ഇന്നുള്ള നമ്മുടെ രാജ്യാതിർത്തി പോലും ഇന്ത്യ സ്വതന്ത്രമാകുന്നതോടു കൂടി മാത്രം കൈവന്നതാണ്. അപ്പോൾ സ്വാതന്ത്ര്യസമരപ്രസ്ഥാനകാലത്ത് ഇന്ത്യയെ ഒന്നിപ്പിച്ച് നിർത്തിയ ഘടകങ്ങൾ എന്താണ് എന്നത് ആലോചിക്കേ വിഷയമാണ്. ഒരൊറ്റ ഭാഷയോ സംസ്കാരമോ ഇല്ലാഞ്ഞിട്ടുപോലും ഒരൊറ്റ ജനതയായിരിക്കാൻ പോന്ന ദേശീയതാബോധം ഇന്ത്യയിലെ ജനങ്ങൾക്കു ായി. ഭാരതീയപൈതൃകമെന്നൊക്കെയുള്ള സങ്കൽപങ്ങൾ അക്കാലത്ത് ശക്തിപ്പെടുന്നു ് എന്നത് ശരിയാണ്. പക്ഷെ എന്തിനെയെങ്കിലും പുറന്തള്ളി കൊ ായിരുന്നില്ല ഇന്ത്യയിൽ അത്തരം സങ്കൽപങ്ങൾ വേരോടിയത്. ഇന്ത്യയുടെ പാരമ്പര്യം ആത്യന്തികമായി ഉൾക്കൊള്ളലിന്റേതാണ്. ഇന്ത്യയിലെ ഭാഷകളെ കുറിച്ചു തന്നെ ചിന്തിച്ചാൽ ഒറ്റയൊറ്റയായി ഇരിക്കുമ്പോഴും പരസ്പരസമ്പർക്കത്തിലൂടെ കൊ ും കൊടുത്തും വളർന്നതായി, സജീവമായിരിക്കുന്നതായി കാണാൻ കഴിയും. ആദ്യകാലം മുതലേ കച്ചവടത്തിനായും മറ്റും വന്നവരെ സ്വീകരിക്കാനും ഉൾക്കൊള്ളാനുമുള്ള ഒരു തുറവ് നമ്മുടെ സംസ്കാരത്തിനു ായിരുന്നു. അത് തന്നെയാണ് നമ്മുടെ ശക്തിയായിരിക്കുന്നതും. നമ്മുടെ ഭാഷകളും വിഭിന്നമായ സംസ്കാരങ്ങളും വളർന്നത് ഇങ്ങനെ ഒരു തുറവിലാണ്. അതു കൊ ാണ് നാനാത്വത്തിൽ ഏകത്വമെന്ന ആശയത്തെ ഉൾക്കൊള്ളാനും ഇന്ത്യൻ ജനതയ്ക്ക് പ്രയാസമില്ലാത്തത്. വരുന്നതിനെ സ്വീകരിച്ച് തന്റേതായ രീതിയിലാക്കുക എന്നതായിരിക്കാം ഒരു പക്ഷെ തമിഴന്റെ രീതി. മലയാളി ഒരു പക്ഷെ അതിനെ വന്നപ്പാടെ സ്വീകരിച്ചുവെന്നും വരാം. അങ്ങിനെ ഈ സ്വീകരണത്തിലും സ്വാംശീകരണത്തിലും ഏറ്റക്കുറച്ചിലുകൾ ഉ ാകാമെന്നല്ലാതെ എന്നെങ്കിലും എന്തിനെയെങ്കിലും പുറന്തള്ളാൻ ശ്രമമു ായിട്ടു ങ്കിൽ അത് അധികാരബലതന്ത്രങ്ങളുടെ ഭാഗമായി മാത്രമാണ്. അതിനാൽ അന്നും ഇന്നും എന്നും വൈവിദ്ധ്യങ്ങളെ ഉൾക്കൊള്ളാനുള്ള മനസ്സാണ് വൈകാരികമായി ഇന്ത്യയെ സാദ്ധ്യമാക്കിയ പ്രധാനഘടകങ്ങളിലൊന്ന് എന്ന് പറയാം.

ഒരു പക്ഷെ, നമ്മുടെ ഭരണഘടന പോലും, അതിന്റെ ശക്തി പോലും ഈ പറഞ്ഞ സ്വാംശീകരണത്തിലാണ് എന്ന് മനസ്സിലാക്കാനാകും. ഭരിച്ചവർ ബാക്കി വച്ച് പോയതിനെ അതുപോലെ തന്നെ പിന്തുടരുന്നതോ അതിനെ അപ്പാടെ തള്ളി തനതു പാരമ്പര്യത്തിലേക്കോ പഴമയിലേക്കോ തിരിച്ചുപോകുന്നതോ ആയ ഒന്നാ യിട്ടല്ല നമ്മുടെ ഭരണഘടന രൂപപ്പെട്ടത്. കാലങ്ങളായി സമരം ചെയ്തും മറ്റും നേടി യെടുത്ത സമത്വസ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളെ നിർവചിക്കാനും സംരക്ഷിക്കാനും ഉതകുന്ന പല ആശയങ്ങളെ, പല ദേശങ്ങളുടെ ഭരണഘടനകളിലെ നല്ല വശങ്ങളെ ഉൾക്കൊ ു കൊ ാണ് ഇന്ത്യയുടേതായ ഒരു ഭരണഘടന സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടത്. എത്രയോ നാളത്തെ ആലോചനകളും കൂടിയിരിപ്പുകളുമാണ് അതിനെ ഇന്ന് കാണുന്ന നിലയി ലേക്ക് എത്തിച്ചത്. മനുഷ്യനെ കുറിച്ച്, മനുഷ്യത്വത്തെ കുറിച്ച് ഇന്ത്യ ആർജ്ജിച്ചെ ടുത്ത ബോധ്യങ്ങളാണ് അതിലെ വെളിച്ചമാകുന്നത്. ഭരണത്തെ വിശദീകരിക്കുന്ന താണ് ഭരണഘടന; ഇന്ത്യയെ സംബന്ധിച്ച് ആ ഭരണഘടന ഉറപ്പാക്കാൻ ശ്രമിച്ചത് എല്ലാവർക്കും തുല്യനീതി എന്നതുകൂടിയായിരുന്നു. നമ്മുടെ അയൽരാജ്യങ്ങളിൽ പലപ്പോഴും ജനാധിപത്യമൂല്യങ്ങൾ നഷ്ടപ്പെടുന്നതായും തുല്യനീതി ഉറപ്പാക്കുന്ന തിനു പകരം ഭരണം പലപ്പോഴും സ്വേച്ഛാപരമാകുന്നതായും നാം കാണാനി ടയാകുന്നു. അപ്പോഴും ഇന്ത്യ സൗഖ്യമായിരുന്നത് ഈ ഭരണഘടനയുടെ ബലമൊന്നുകൊ ുമാത്രമാണ്. പല തരത്തിലുള്ള ഉച്ചനീചത്വങ്ങൾ സമൂഹത്തിലു ് എന്നത് യാഥാർത്ഥ്യമാണ്. അപ്പോഴും ഒരു പരിധി വരെ മേൽക്കോയ്മകളെയും ചൂഷ ണങ്ങളെയും പ്രതിരോധിക്കുന്നതിന് സഹായകമാകുന്നത് നമ്മുടെ ഭരണഘടനയാണ്, നമ്മുടെ പൗരാവകാശങ്ങളാണ്. ഇന്ത്യയെ ഒരു പരമാധികാര, സ്ഥിതിസമത്വ, മതേതര, ജനാധിപത്യ റിപ്പബ്ലിക്കായി വിഭാവനം ചെയ്യുമ്പോൾ തന്നെ, ഇന്ത്യയിലെ എല്ലാ പൗരൻമാർക്കും സാമൂഹ്യവും സാമ്പത്തികവും രാഷ്ട്രീയവുമായ നീതി ഉറപ്പുവരു ത്താനും അവർക്ക് പദവിയിലും അവസരത്തിലും സമത്വം ഉറപ്പുവരുത്താനും നമ്മുടെ ഭരണഘടനയുടെ ആമുഖത്തിൽ പറയുന്നു ്. വിശ്വാസത്തിനും മത നിഷ്ഠയ്ക്കും ആരാധനയ്ക്കുമെന്ന പോലെ ചിന്തയ്ക്കും ആശയപ്രകടനത്തിനുമുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം ഉറപ്പുവരുത്തുന്നുമു ്. വ്യക്തിയുടെ അന്തസ്സും രാജ്യത്തിന്റെ അഖ ണ്ഡതയും ഉറപ്പാക്കിക്കൊ ് സാഹോദര്യത്തിൽ വർത്തിക്കാനാണ് അത് നമ്മോട് ആഹ്വാനം ചെയ്യുന്നത്. അങ്ങിനെ രാജ്യത്തിന്റെ പരമാധികാരത്തോടൊപ്പം തന്നെ പ്രാധാന്യം കല്പിച്ചിരിക്കുന്നത് ഏത് പൗരനുമുള്ള നീതിയ്ക്കും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനും കൂടിയാണ്. നിയമത്തിന് മുമ്പിൽ ദേശത്തെ എല്ലാവർക്കും തുല്യത, പൗരൻമാർക്ക് മാത്രമല്ല ഇവിടെ ജീവിക്കുന്ന എല്ലാവർക്കും തുല്യത ഉറപ്പാക്കുന്നതാണ് നമ്മുടെ ഭരണഘടന. ഭരണഘടനയുടെ ആർട്ടിക്കിൾ പതിനാല് നിയമത്തിന് മുന്നിലെ ഈ തുല്യത ഉറപ്പു വരുത്തുമ്പോൾ ആർട്ടിക്കിൾ പതിനഞ്ച് മതം, വംശം, ജാതി, ലിംഗം,

ജന്മസ്ഥലം തുടങ്ങിയവയുടെയൊക്കെ പേരിൽ വിവേചനങ്ങളൊന്നും ഇല്ലാതിരിക്കാൻ വേ ിയുള്ളതാണ്. അങ്ങനെ ഭരണഘടനയുടെ ഘടന മാത്രമല്ല, അതിന്റെ അന്തസ്സത്ത പോലും ആദ്യം പറഞ്ഞപോലെ ഉൾക്കൊള്ളലിന്റേതാണ് എന്ന് കാണാൻ പ്രയാസമു ാകില്ല.

സ്ഥിതിസമത്വവും അഖണ്ഡതയുമെന്ന പോലെ മതേതരത്വവും ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയുടെ, ഇന്ത്യയുടെ തന്നെ മുഖമുദ്രകളിൽ പരമപ്രധാനമാണ്. മതേതരരാഷ്ട്രത്തിന് ജനങ്ങളുടെ മതവികാരങ്ങൾ കണക്കാക്കാത്തത് എന്നല്ല അർത്ഥമെന്നും ഏതെങ്കിലും ഒരു പ്രത്യേകമതം ജനങ്ങളുടെ മേൽ അടിച്ചേല്പിക്കുന്നതിന് പാർലമെന്റിന് അർഹതയു ായിക്കൂടെന്നാണ് അത് ലക്ഷ്യമാക്കുന്നതെന്ന് അംബേദ്കർ തന്നെ പറയുന്നു ്. സത്യത്തിൽ ഒരു മതത്തിന്റെ ആചാരമായാലും ആഹാരമായാലും അത് മറ്റു മതങ്ങളുടെ മേൽ അടിച്ചേല്പിക്കുന്നത് ജനാധിപത്യസമൂഹത്തിന് ചേർന്നതല്ല എന്ന് തന്നെയാണ് നമ്മൾ മനസ്സിലാക്കേ ത്. മതവിശ്വാസത്തിന്റെ പേരിലോ മതവിശ്വാസം ഇല്ലാത്തതിന്റെ പേരിലോ ഒരു പൗരനും വിവേചനപരമായ ഒരു സമീപനവും ഭരണകൂടത്തിന്റെ ഭാഗത്തുനിന്നു ാവില്ലെന്നുള്ള ഉറപ്പാണ് മതേതരത്വം എന്നത്. എന്നാൽ സംഭവിക്കുന്നത് എന്താണ്? മറ്റുള്ളവരുടെ വിശ്വാസത്തെ അളക്കാനും സംശയിക്കാനും മുതിരുന്ന, വിശ്വാസികളെന്ന് സ്വയം അവകാശപ്പെടുന്നവരെ നാം കാണേ ിവരുന്നു. ഒരു മതത്തിന്റെ ആചാരത്തിന്റെയും ആഹാരത്തിന്റെയും പേരിൽ, മതസംരക്ഷണമെന്ന പേരിൽ ആൾക്കൂട്ടക്കൊലപാതകങ്ങൾ പോലും ഉ ാകുന്നു. മതത്തിന്റെ പേരിലുള്ള പ്രകടനപത്രികകൾ, മതത്തിന്റെ പേരിൽ രാഷ്ട്രീയാധികാരങ്ങൾ, ഒടുവിലിതാ പൗരത്വം പോലും മതത്തിന്റെ പേരിൽ നിർണ്ണയിക്കപ്പെടുന്ന സ്ഥിതിവിശേഷം ഉ ായിരിക്കുന്നു. ഇന്ത്യയുടെ ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായ അതിർത്തികളുടെയും സ്ഥിരവാസത്തിന്റെയും പേരിൽ നിർവചിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന പൗരത്വത്തിൽ മതം ഇടപെടുന്നതോടുകൂടി ഇന്ത്യയുടെ മതേതര സ്വഭാവം നഷ്ടമാകാൻ തുടങ്ങുകയാണ് എന്ന് എറ്റവും ലളിതമായി മനസ്സിലാക്കാവുന്ന യുക്തിയായിട്ടുപോലും അധികാരധാർഷ്ട്യമൊന്നു കൊ ുമാത്രം ഇരുട്ടിവെളുക്കുമ്പോൾ ഇത്തരം നിയമങ്ങളു ാകുന്നു. ഏകപൗരത്വമാണ് ഇന്ത്യയുടെ രീതി എന്നിരുന്നാൽ പോലും ഒറ്റ ദിവസം കൊ ു, സ്വന്തം രാജ്യത്ത് തന്നെ പലരും Trespassers –അതിക്രമിച്ചു കടക്കുന്നവരാകുന്നു. കഴിഞ്ഞ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ വോട്ടു ചെയ്തവർ, ആധാർ രേഖ ലഭിച്ചവർ, സൈനികനായോ ഭരണാധികാരി തന്നെയായോ രാഷ്ട്രത്തെ സേവിച്ചവർ– ആരായാലും എപ്പോൾ പട്ടികയിലിടം കിട്ടാതാകുമെന്നോ പൗരനല്ലാതാകുമെന്നോ അറിയാനാവാത്ത സ്ഥിതിവിശേഷമാണ്, സ്ഥിതിസമത്വമല്ല ഇന്ത്യയിൽ ഇന്നുള്ളത് എന്ന് വേദനയോടെ, അതിലുപരി ആശങ്കയോടെ, ഏറിയ

തോതിൽ രോഷത്തോടെ നാം തിരിച്ചറിയുന്നു. സാമന്തരാജാക്കൻമാരെ പോലെ ഭരണകേന്ദ്രത്തെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തി നില്ക്കേ വരാണ് തങ്ങളെന്ന് സംസ്ഥാന ഭരണ കൂടങ്ങൾക്ക് തോന്നുന്ന അവസ്ഥയിലേക്ക് കാര്യങ്ങൾ പരിണമിക്കുമ്പോൾ ഇന്ത്യ യുടെ ഫെഡറൽ സംവിധാനത്തിന് എന്താണ് സംഭവിക്കുന്നത്?

എന്ത് ന്യായീകരണങ്ങളും വരട്ടുവാദങ്ങളും പറഞ്ഞാലും പൗരത്വത്തെ നിർവചിക്കുന്ന ഘടകങ്ങളിൽ ഒന്നുപോലുമാകാൻ മതത്തെയോ അത്തരത്തിലുള്ള വിഭജനയുക്തികളെയോ അനുവദിക്കാനാകില്ല എന്നത് ഏറ്റവും സാമാന്യമായി, അടി സ്ഥാനപരമായി ഉ ാകേ ചിന്തയാണ്. മതം ഒരുവന്റെ വ്യക്തിപരമായ നിലപാട് മാത്രമായിരിക്കണം, രാഷ്ട്രീയത്തിലോ അധികാരത്തിലോ അതിനിടം നല്കികൂടാത്ത താണ്. വംശീയ ഔന്നത്യത്തിനും വംശശുദ്ധിക്കും വേ ി വാദിച്ച ഭരണാധികാരിയെ ചരിത്രം അടയാളപ്പെടുത്തിയത് ഫാസിസ്റ്റ് എന്നു തന്നെയാണ്. അത് ഇന്നും ലോക ചരിത്രത്തിലെ കറുത്ത അദ്ധ്യായമായിരിക്കുന്നു. ലോകത്തെ ഏറ്റവും വലിയ ജനാധിപത്യ രാജ്യമെന്ന് തന്നെയാകണം ഇന്ത്യ എന്നും അടയാളപ്പെടുത്തപ്പെടേ ത്. ഇവിടെ ഭരണം ജനങ്ങൾക്കു വേ ി, ജനങ്ങൾ നിർവഹിക്കുന്നതാണെന്ന് ഭരണ കർത്താക്കളോർക്കേ തു ്, അവരെ ജനം ഓർമ്മിപ്പിക്കേ തു ്. അഞ്ചു വർഷത്തേക്ക് അധികാരികളായിരിക്കാനല്ല, ജനസേവകരായിരിക്കാനാണ് തിരഞ്ഞെടു ക്കപ്പെടുന്നത് എന്ന് ആരും മറന്നുകൂടാത്തതാണ്. പരമോന്നത നീതിപീഠത്തേയോ ഭരണഘടനയയേയോ അട്ടിമറിക്കാൻ ആരെയും അനുവദിച്ചുകൂടാ. നമ്മൾ പൗരന്മാർക്ക് ചെയ്യാനുള്ളത് അത്തരം അട്ടിമറികളെ എതിർക്കുക എന്നതു തന്നെയാണ്. ബഹുമുഖവും ബഹുസ്വരവുമായ ഇന്ത്യൻ ജനതയെ ഒന്നിപ്പിക്കുന്ന ഐക്യബോധത്തിൽ ഒരു തരത്തിലുള്ള വിഭാഗീയചിന്തകൾക്കും ഇടമില്ല. ഇവിടെ ഒരു പ്രശ്നം ഏത് വിഭാഗത്തിന്റെയും– അത് ഇസ്ലാമോ ഹിന്ദുവോ ക്രിസ്ത്യനോ പുരുഷനോ സ്ത്രീയോ ട്രാൻസ്ജെന്ററോ തൊഴിലാളിയോ ഉടമയോ ആരുടേതുമായി ക്കൊള്ളട്ടെ, അത് ഇന്ത്യയെ ഒന്നടങ്കം ബാധിക്കുന്നതാണ് എന്ന ബോധ്യം എപ്പോഴും ഉ ാകണം.

ഇവിടെ ഈ വേദിയിൽ നിൽക്കുമ്പോൾ ഓർമ്മ വരുന്നത് **പൊന്നാനി** യുടെ മണ്ണിൽ പിറന്ന ഒരു നാടകമാണ്. മലയാളരാഷ്ട്രീയ നാടകവേദിയുടെ ചരിത്ര ത്തിൽ തന്നെ സവിശേഷമായ ഇടം നേടിയത്. **ഇടശ്ശേരി ഗോവിന്ദൻ നായരുടെ ‘കൂട്ടുകൃഷി’** എന്ന നാടകം. 1940– 50 കാലഘട്ടത്തിൽ ഇതു പോലൊരു സമ്മേളന ത്തിൽ, (അത് കർഷകസമ്മേളനമായിരുന്നുവെന്ന് മാത്രം) അവതരിപ്പിക്കാൻ എഴുതപ്പെട്ട നാടകം ഏറെ ആവേശത്തോടെയാണ് അന്ന് കാണികൾ ഏറ്റെടുത്തത്.

അന്ന് അത് എഴുതിയത് ജന്മി–കുടിയാൻ ബന്ധത്തെ പുനഃക്രമീകരിക്കാനാണ്, പുതിയ ഒരു കാർഷികവ്യവസ്ഥിതിയാണ് ആ നാടകം വിഭാവനം ചെയ്തത്. പക്ഷെ അതിലെ അവസാനരംഗത്ത് കുടിയാനായ അബൂബക്കറിന്റെ മകൻ ബാപ്പു, അവരോടൊപ്പം കൂട്ടുകൃഷി ചെയ്ത ശ്രീധരനോട് പറയുന്നത് "നിങ്ങൾ മതത്തിന്റെ എട വരമ്പും കൊത്തി. നന്നായി കൊറച്ചൊക്കെ നീരൊഴുക്ക് അവടെയും ഉ ാവും" എന്നാണ്. അതിന് ശ്രീധരൻ നായരുടെ മറുപടി, തങ്ങൾ അതിൽ വിജയിച്ചിട്ടില്ലെന്നാണ്. മതപരമായ വിജ്ഞാനത്തിലും നടപ്പിലും നമ്മൾക്ക് കൂട്ടുകൃഷി വേണമെന്ന് പറയുന്ന ശ്രീധരൻ നായർ, പക്ഷെ അതിന് നിലം പാകപ്പെട്ടിട്ടില്ല എന്ന് കൂടി കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നു ്. ദേശീയപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഭാഗമായി മതമൈത്രിക്കു വേ ി നില കൊ ുകൊ ാണ് കൂട്ടുകൃഷിയിൽ അത്തരം സംഭാഷണശകലങ്ങൾ ഇടശ്ശേരി എഴുതിചേർത്തത്. ആ നാടകത്തെ മറ്റൊരു മാനത്തിൽ വായിക്കുകയും അവതരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യേ ഒരു സാഹചര്യം ഇന്നുെ ന്ന് പറയേ ിവരുന്നു. 40–കളിൽ എഴുതുമ്പോൾ പാകപ്പെടാനു ായിരുന്ന നിലത്തിന്റെ ഇന്നത്തെ അവസ്ഥ എന്താണ്? അന്ന് ശ്രീധരൻ നായർ നിലം പാകപ്പെടാൻ കാലവർഷം കാത്തിരിക്കണമെന്ന് പറഞ്ഞു. എത്ര കാലവർഷം വന്നുപോയി, പരുവപ്പെട്ടുവന്ന നിലമിതാ വീ ും വരമ്പുകളുടെ വീതിയിൽ നഷ്ടമാകാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. പക്ഷെ കൃഷിക്കാരൻ ഇറങ്ങിയാൽ നിലം പാകപ്പെടുമെന്ന ബാപ്പുവിന്റെ വാക്കുകളെ തെളിയിക്കുന്നതു തന്നെയാണ് കഴിഞ്ഞ ഒരു മാസമായി ഇന്ത്യയുടെ തെരുവുകളിലും സർവകലാശാലകളിലും കാണുന്ന പ്രതിഷേധങ്ങൾ. വസ്ത്രമോ വിശ്വാസമോ ഒന്നുമല്ല, വരമ്പുകളുടക്കുന്ന പാരസ്പര്യം തന്നെയാണ് ഇന്ത്യൻ പൗരന്റെ സ്വത്വത്തിനടിസ്ഥാനമെന്ന്, അധികാര ദുഷ്പ്രഭുത്വങ്ങൾക്കെതിരെ ഒന്നായി നിന്ന് സമാധാനത്തിന്റെ, സമത്വത്തിന്റെ വലിയ വിളവെടുക്കാനാകും എന്ന് തന്നെയാണ് വർത്തമാനകാലം നമ്മോട് പറയുന്നത്. ഇനി കാത്തിരിക്കാൻ അധികം കാലവർഷമില്ല. ഒരു പൊന്നാനിക്കാരൻ തന്റെ സമുദായത്തെ കുറിച്ച്, തന്റെ ദേശത്തെ കുറിച്ച്, രാജ്യത്തെ കുറിച്ച് ക ആ സ്വപ്നം നിറവേറാൻ ഇനിയും വൈകിക്കൂടാ. വരമ്പുകൾക്ക് വീതി കൂടാൻ അനുവദിച്ചുകൂടാ, അവ ഉടച്ച് നീരൊഴുക്കു ാക്കിയേ പറ്റൂ. മാനവികതയ്ക്കു വേ ി, ജൈവമായിരിക്കുന്ന സാമൂഹികനിർമ്മിതിക്കു വേ ി പുതിയ കൂട്ടുകൃഷികൾ, വിഭാഗീയതകളെ തച്ചുടയ്ക്കുന്ന പുതിയ കൂട്ടായ്മകൾ ഉ ായേ മതിയാവൂ.

എനിക്ക് ചാർലി ചാപ്ലിന്റെ 'ദി ഗ്രേറ്റ് ഡിക്റ്റേറ്റർ' എന്ന സിനിമയിലെ ആ പ്രസംഗത്തിലെ വരികളാണ് ഓർമ്മവരുന്നത്– "In the name of democracy, let us unite...let us fight for a new world"- ജനാധിപത്യത്തെ പ്രതി നമ്മൾ ഒന്നിക്കുക, പുതിയ

ലോകത്തിനായി പോരാടുക. പല പല ഭാഷകളിൽ, സംസ്കാരങ്ങളിൽ ഉള്ളവർ സമത്വ സാഹോദര്യങ്ങളോടെ ഒന്നിച്ചിരിക്കുന്ന ഇടം തന്നെയായിരിക്കണം നമ്മുടെ ദേശം, നമ്മുടെ ദേശീയത, നമ്മുടെ പൗരത്വസങ്കൽപം. ഭൂരിപക്ഷത്തെ പ്രതി നിർണ്ണയിക്കപ്പെടുന്ന മതസ്വാതന്ത്ര്യമായി ഇന്ത്യ മാറുന്നത്, ഇത്രനാൾകൊ ്, ഗാന്ധിജി അടക്കമുള്ള പല മഹാത്മാക്കളുടെയും പ്രവർത്തനങ്ങൾ കൊ ് നാം ആർജ്ജിച്ചെ ടുത്ത ജനാധിപത്യമൂല്യങ്ങളുടെ കടയ്ക്കൽ വെട്ടുന്നതിന് തുല്യമാണ്. ജനങ്ങളാൽ നിർണയിക്കപ്പെടുന്ന ഭരണകൂടം ജനവികാരത്തെ, സാമാന്യനീതിയെ കണക്കിലെടു ക്കാതെ സ്വേച്ഛാപരമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നത് തടയേ ത് ഏതൊരു പൗരന്റെയും ഉത്തരവാദിത്വമാണ്. ഇടശ്ശേരി പറഞ്ഞപോലെ മതപരമായ കൂട്ടുകൃഷി, കൂട്ടായ്മ കളുടെ പുതിയ സമവാക്യങ്ങൾ ഉ ായേ തീരൂ, ഇന്ത്യയുടെ വിളനിലങ്ങളിലെന്നും നീരോടാൻ. അതെ, ‘‘In the name of democracy, let us unite...let us fight for a new world’’.